

да бжде полъзенъ, както тѣмъ тѣй сѣщо и на обществото.

Освѣнъ това азъ съмъ билъ единъ на майка на баща, тѣй щото родителитѣ ми като не сѣ знаели какъ да се отнасятъ спрямо мене, гледали сѣ хладнокрѣвно на всички мои погрѣшки въ дѣтството ми, бѣзъ да помислятъ да ме наставляватъ къмъ добри работи, и да ме изобличаватъ въ глупавитѣ ми постѣпки. Така постепенно азъ съмъ навикналъ да върша самоволно каквото ми скимне, бѣзъ да имамъ страхъ отъ никого; тѣй щото до седмата си година вмѣсто да захвана вече да помагамъ на старитѣ си родители до колкото ми стигатъ силитѣ, почнахъ да върша разни пакости съ едноврѣстнитѣ си другари, които въ никакви отношения не падахъ по доло отъ мене. Ако имаше едно що годѣ училище, до нѣгдѣ щѣше да ми възвърне отъ пѣтъ-тъ на лошото възпитание, нѣ и него нѣмаше; едва ли по онова врѣме дохождаше даже на умъ-тъ на нѣкого отъ мѣстнитѣ жители за училище.

Като станахъ на 8 години много желаяхъ да отидѣ въ градъ-тъ, гдѣто имахъ братовчедъ за да слѣдвамъ въ училище, понеже бѣхъ чувалъ отъ братовчеда си въ врѣме на гостуването му у дома, че училището е било много хубаво нѣщо и че дѣтцата се собрали тамъ да учатъ. Мисль-та ми за училище много ме занимава, нѣ родителитѣ ми не давахъ ни дума да имъ се помѣ не за подобно нѣщо, тѣй като въ такъвъ случай щѣхъ да бѣдѣ отдалеченъ отъ очитѣ имъ; а това бѣше за тѣхъ най-тѣжко, понеже не искахъ да бѣдѣ далечъ отъ тѣхното надзирателство. И тѣй по никакъвъ начинъ родителитѣ ми не ме пускахъ да слѣдвамъ въ училище и си останахъ въ село за винаги да хайманувамъ по цѣльденъ заедно съ своитѣ едномисленни другари, и да кисна въ невѣжеството.
